

UZASADNIENIE

Dnia 3 stycznia 2018 r. na skutek zawiadomienia P. B. Z. (...) W. (dalej: (...)) wszczęła dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przez radcę prawnego A. G. przewinienia dyscyplinarnego polegającego na nierzetelnym wykonywaniu obowiązków zawodowych, tj. doradztwa prawnego na rzecz Gminy Z. w okresie od maja 2015 r. do grudnia 2017 r. tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2016 r. poz. 233 t.j.) w zw. z art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Po przeprowadzeniu dochodzenia, dnia 20 czerwca 2020 r. Z. Rzecznika wydała postanowienie o umorzeniu dochodzenia w części.

Ostatecznie dnia 26 lipca 2020 r. Z. Rzecznika wniosła do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy (...) (...) W. (zwanego dalej „Sądem”) wniosek o ukaranie radcy prawnego A. G..

Obwiniony A. G. wniósł odpowiedź na wniosek o ukarania wnosząc o uniewinnienie i podnosząc dodatkowo zarzut przedawnienia karalności czynu oraz zakwestionował kwalifikację zarzucanego mu czynu, jako czynu ciągłego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny.

Radca prawny A. G. w okresie od kwietnia 2015 r. do lutego 2017 r. w Z., wykonywał swoje obowiązki zawodowe, polegające na świadczeniu usług prawniczych na rzecz Gminy Z., w tym m.in:

1)

w kwietniu 2015 r. w Z., pozytywnie zaopiniował pod względem formalno-prawnym umowę o udzielenie dotacji nr (...) z dnia 29 kwietnia 2015 r., w której jak uznała Regionalna Izba Obrachunkowa nie zawarto szczegółowego opisu zadania, na które środki finansowe zostały przyznane, przez co umowa ta nie spełniała warunku wskazanego w art. 116 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011r. o działalności leczniczej (Dz. U. 2011 Nr 112 poz. 654)

Dowód: wyciąg z protokołu kontroli R., karta 31;

2)

w lipcu 2015 r. w Z., zaopiniował pozytywnie pod względem formalno-prawnym uchwałę Rady Gminy nr (...) z dnia 22 lipca 2015r. w sprawie nadania Statutu Gminnego Ośrodka (...) w Z., która następnie w trybie rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewody (...) została uznana za nieważną

Dowód: uchwała (...), karta 305;

Dowód: rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody (...) z 13 sierpnia 2015 r. – karta 87 – 88

3)

w dniu 12 listopada 2015r. w Z. zaopiniował pozytywnie pod względem formalno-prawnym uchwałę Rady Gminy nr (...) z dnia 12 listopada 2015r. w sprawie zatwierdzenia taryfy na zbiorowe zaopatrzenie w wodę na terenie Gminy Z., która następnie w trybie rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewody (...) została uznana za nieważną

Dowód: uchwała numer (...), karta 104-105;

Dowód: rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody (...) z 18 grudnia 2015r. – karta 106

4)

w listopadzie 2015r. w Z. zaopiniował pozytywnie pod względem formalno-prawnym uchwałę Rady Gminy nr (...) dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie przyjęcia Rocznej umowy współpracy z organizacjami pozarządowymi w roku 2016, która następnie w trybie rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewody (...) została uznana za nieważną

Dowód: uchwała nr (...), karta 121;

Dowód: Rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody (...) z 29 grudnia 2015r. – karta 92 – 94

5)

w dniu 26 listopada 2015r. w Z., uczestnicząc w sesji Rady Gminy Z., udzielił informacji prawnej, iż nazwiska i imiona osób, które zawarły umowy cywilnoprawne z Gminą Z. są niejawnymi w sytuacji, gdy są one osobami prywatnymi

Dowód: wyciąg z protokołu sesji rady Gminy, karta 54;

6)

w dniu 20 grudnia 2015 r. w Z. sporządził pisemną opinię prawną do projektu uchwały Rady Gminy Z., w której wskazał, iż w terminie do dnia 31 grudnia 2015r. Rada Gminy Z. nie ma podstawy prawnej do procedowania i podejmowania uchwał w przedmiocie przyznania rodzinom wielodzietnym zwolnienia z opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, albowiem regulująca tę materię ustawa z dnia 11 września 2015r. o zmianie ustawy o utrzymaniu w czystości i porządku w gminach wprowadzająca dla Rady Gminy możliwość zwolnienia w całości lub w części z takiej opłaty wchodziła w życie dopiero z dniem 1 stycznia 2016r.

Dowód: wyciąg z protokołu sesji rady Gminy z dnia 22 grudnia 2015 r., karta 56;

7)

w lutym 2016 r. w Z., pozytywnie zaopiniował pod względem formalno-prawnym umowę o udzieleniu dotacji nr (...) z dnia 22 lutego 2016r., w której nie zawarto szczegółowego opisu zadania, na które środki finansowe zostały przyznane

Dowód: wyciąg z protokołu kontroli R., karta 31;

8)

w październiku 2016 r. w Z. zaopiniował pozytywnie pod względem formalno-prawnym uchwałę Rady Gminy nr (...) dnia 27 października 2016 r. w sprawie uchwalenia Gminnego Programu Rewitalizacji Gminy Z., która następnie na skutek działań nadzorczych Wojewody (...) została zmieniona.

Dowód: uchwała numer (...), karta 135;

Dowód: Pismo Wojewody (...) z 10 listopada 2016 r. – karta 176

9)

w listopadzie 2016 r. w Z. zaopiniował pozytywnie pod względem formalno-prawnym uchwałę Rady Gminy nr (...) dnia 21 listopada 2016 r. w sprawie wyrażenia zgody na ustanowienie zabezpieczenia zwrotu środków z przyznanej dotacji i spłaty udzielonej pożyczki przez (...) w (...) sp. z o.o. (...) W. w ramach projektu (...) w formie weksla in blanco, wobec której następnie Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej stwierdziło nieważność z uwagi na naruszenie tą uchwałą ustawy o samorządzie gminnym.

Dowód: uchwała numer (...), karta 137;

Dowód: Uchwała nr (...) Kolegium R. – karta 136

10)

w lutym 2017 r. w Z. zaopiniował pozytywnie pod względem formalno-prawnym uchwałę Rady Gminy nr (...) dnia 13 lutego 2017 r. w sprawie zmiany uchwały Rady Gminy nr (...) z dnia 22 grudnia 2016 r. w sprawie zmian w budżecie Gminy Z. na 2016 rok, wobec której następnie Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej stwierdziło nieważność z uwagi na naruszenie tą uchwałą przepisów ustawy o finansach publicznych.

Dowód: uchwała numer (...), karta 150

Dowód: Uchwała nr 39/2017 KRIO – karta 149

W toku postępowania obwiniony radca prawny A. G. złożył obszernie wyjaśnienia odpowiadając na każdy z dziesięciu zarzutów objętych wnioskiem o ukaranie.

W sprawie zostali przesłuchani świadkowie: B. K., A. W. (1), M. L.. Zeznania świadków Sąd ocenił jako wiarygodne i składane spontanicznie. Świadkowie przedstawili przebieg pracy obwinionego w Gminie Z., ich zeznania w większości były zgodne w zakresie opisu stanu faktycznego i potwierdzały się w świetle przeprowadzonych w sprawie dowodów z dokumentów. Okoliczności sprawy nie budziły wątpliwości Sądu i nie były sporne. Rozstrzygnięcia wymagało, czy przy tak ustalonym stanie faktycznym sprawy obwinionemu można przypisać popełnienie przewinienia dyscyplinarnego polegającego na nienależnym świadczeniu pomocy prawnej dla Gminy Z..

Sąd uznał, że status pokrzywdzonego można by w nn. sprawie przyznać jedynie Gminie Z., ale Gmina nie zawnioskowała o przyznanie takiego statusu. Sąd odmówił przyznania statusu pokrzywdzonej P. B. K. mimo złożonego przez nią wniosku w tym zakresie, gdyż Sąd nie dopatrzył się żadnego bezpośrednio naruszonego interesu prawnego P. B. K., który by swoim działaniem naruszał obwiniony. Fakt, że P. B. K. czuła się pokrzywdzona czynami obwinionego osobiście lub jako członek wspólnoty gminnej w ocenie Sądu nie pozwalał na przyznanie jej statusu pokrzywdzonego. Niemniej jako zawiadamiająca złożyła bardzo obszernie wnioski i wyjaśnienia na piśmie, powtórzone w zeznaniach przed Sądem, tak więc jej opis stanu faktycznego sprawy został Sądowi przedstawiony w szerokim zakresie. Sąd też tym wyjaśnieniom dał w pełni wiarę.

Sąd ustalił, że Obwiniony realizował obsługę prawną Gminy Z. zgodnie z postanowieniami umowy świadczenia usług oraz zgodnie z bieżącymi ustaleniami z kierownictwem Gminy, w tym głównie z W. A. W.. Z reguły obwiniony świadczył usługi prawne w ramach dyżurów, które ustalane były z kierownictwem Gminy i odbywały się w siedzibie Gminy, a także był zapraszany na posiedzenia Rady Gminy Z.. Długość dyżurów obwinionego zależna była od ilości spraw wymagających konsultacji prawnych z radcą prawnym. Obwiniony nie otrzymywał przed przybyciem na dyżury do Gminy kwestii prawnych, jakie będą wymagały omówienia na tychże dyżurach, z reguły o zadaniach i o potrzebach klienta dowiadywał się w siedzibie Gminy. Osoby merytoryczne (pracownicy Gminy Z.) spotykały się w dniach dyżurów z obwinionym w celu przedstawienia zagadnienia wymagającego analizy prawnej i dokumentów do zaopiniowania pod względem formalno-prawnym. Obwiniony świadczył też usługi prawne z siedziby swojej kancelarii.

Dowód: zeznania świadków: A. W. (1), B. (...), (...)

Dowód: wyjaśnienia obwinionego

Kierownictwo Gminy nie miało nigdy do obwinionego zastrzeżeń odnośnie świadczonych usług prawnych.

Obwiniony nie był informowany o tym, czy dany akt, wniosek, czy umowa, który zaopiniował został zmieniony w trybie nadzorczym, czy uchylony lub czy stwierdzono jego nieważność. W Gminie Z. nie obowiązywał żaden regulamin, czy inna regulacja dotyczący pracy radcy prawnego, a zakres zadań radcy prawnego wynikał z umowy zlecenia obsługi prawnej i bieżących potrzeb Gminy.

Dowód: zeznania świadka: A. W. (1)

Dowód: wyjaśnienia obwinionego

W latach 2015-2017 obwiniony zaopiniował około 250 uchwał Gminy Z..

Dowód: wyjaśnienia obwinionego

Na skutek działań obwinionego Gmina Z. nigdy nie poniosła szkody materialnej.

Dowód: zeznania świadka: A. W. (1)

Dowód: wyjaśnienia obwinionego

Sąd Dyscyplinarny zważył, co następujące.

W ocenie Sądu zarzucone obwinionemu czyny nie wypełniają znamion czynu o charakterze przewinienia dyscyplinarnego, przy czym z uwagi na przedawnienie siedmiu z dziesięciu postawionych (...) wniosku o ukaranie czynów szczegółowo omówione zostaną tylko czyny, wobec których nie upłynął jeszcze termin przedawnienia. Analiza czynów, których karalność wygasła z uwagi na upływu czasu od dnia ich popełnienia w ocenie Sądu dla potrzeby rozstrzygnięcia nn. sprawy jest zbędna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż czyny zarzucone obwinionemu radcy prawnemu A. G. w punktach od 1 do 7 wniosku o ukaranie uległy przedawnieniu. Przedawnienie dotyczyło czynów obwinionego w okresie od kwietnia 2015 r. do lutego 2016 r.

Sąd ocenił, że Z. Rzecznika błędnie przyjął, iż radca prawny A. G. działał w warunkach czynu ciągłego tj. działając umyślnie, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, nienależycie oraz nierzetelnie wykonywał swoje obowiązki zawodowe w ten sposób, że świadcząc pomoc prawną na rzecz Gminy Z., udzielał błędnych porad i opinii prawnych lub odmawiał ich udzielenia, w celu spełnienia oczekiwania zleceniodawcy - W. Gminy Z., co mogło spowodować utratę zaufania do zawodu radcy prawnego. Zgodnie z art. 12 § 1 k.k. za jeden czyn zabroniony uważa się dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Wskazać należy, iż z góry powzięty zamiar oznacza zamiar, który już w chwili jego powzięcia odnosi się do zindywidualizowanych, przynajmniej w ogólnych zarysach, zachowań oraz obejmuje wszystkie te zachowania, które składają się na czyn ciągły. W ocenie Sądu w przypadku obwinionego nie mógł wchodzić w grę ani zamiar ogólny, ani tzw. zamiar odnawialny (vide: Wyrok SA w Warszawie z 9.03.2020 r., II AKa 215/18, LEX nr 3036514). Warunkiem zastosowania konstrukcji czynu ciągłego jest spełnienie wszystkich przesłanek zawartych przez ustawodawcę w normie z art. 12 k.k., a z góry powziętego zamiaru nie można domniemywać. Ażeby przypisać obwinionemu działanie ze z góry podjętym zamiarem należałoby ten z góry podjęty zamiar wykazać w postępowaniu dowodowym, co w niniejszej sprawie nie nastąpiło. Wywiedzenie przez Z. Rzecznika takiego zamiaru z dowodów przeprowadzonych w sprawie jest w ocenie Sądu nieuzasadnione.

Odnosząc się do ilości uchwał podjętych w Gminie Z. w latach 2015 - 2017 i do wydanych w tym okresie negatywnych dla pracy obwinionego rozstrzygnięć nadzorczych Wojewody uznać należy, iż stanowią one niewielką część z ogółu podjętych uchwał, które opiniował pod względem prawnym obwiniony. Natomiast zachowania podjęte w wykonaniu z góry powziętego zamiaru to działania w zamiarze obejmującym całość akcji przestępczej w takim znaczeniu, że sprawca wyraża gotowość do wykorzystania powtarzającej się sposobności do popełnienia przestępstwa i tę sposobność wykorzystuje. Wystarczającym przy tym jest, gdy obejmuje zamiarem, chociaż w ogólnych zarysach, wykonanie czynności składających się na czyn ciągły, zakładając podejmowanie ich sukcesywnie, w krótkich odstępach czasu, korzystając z każdej nadarzającej się ku temu okazji (Wyrok SA w Gdańsku z 27.09.2017 r., II AKa 341/16, LEX nr 2425618). Powyższe jak wskazano bezsprzecznie w niniejszej sprawie nie zachodzi, nie może być mowy o nienależytym wykonywaniu obowiązków przez obwinionego w z góry powziętym zamiarze, dlatego w ocenie Sądu przyjąć należy, iż obwiniony nie działał w warunkach czynu ciągłego. Sąd dał też wiarę zeznaniom obwinionego i zeznaniom świadka A. W. (1), iż najczęściej obwiniony nie posiadał wiedzy, że w odniesieniu do zaopiniowanych przez niego uchwał, umów, wniosków zapadały rozstrzygnięcia nadzorcze Wojewody. Powyższe potwierdzają zeznania

świadka A. W. (2) Gminy Z., która również wskazała, iż zapadłe rozstrzygnięcia nie wpływały do obwinionego radcy prawnego i nie było ani takiego zwyczaju, ani też takich reguł obiegu dokumentów w Gminie Z. w latach 2015-2017. Zdaniem Sądu obwiniony nie mógł więc realizować z góry powziętego zamiaru, gdyż w rzeczywistości nie zawsze posiadał wiedzę, o zapadających rozstrzygnięciach nadzorczych dotyczących opiniowanych przez niego uchwał. Sąd też mając doświadczenie życiowe i zawodowe, ocenił, że obwiniony nie miał żadnego motywu do celowego szkodenia w latach 2015 – 2017 swojemu klientowi w z góry powziętym zamiarze i nic na tym by przecież nie zyskał. Radca prawny A. G. wykonywał na rzecz gminy Z. czynności zgodnie z posiadaną wiedzą prawniczą, w przekonaniu, że postępuje zgodnie z prawem i interesem klienta. W ocenie Sądu nie można więc przyjąć, iż obwiniony udzielał celowo porad błędnych, na szkodę klienta, takiego celowego działania Sąd nie zauważa w zachowaniu obwinionego.

Przy obliczaniu przedawnienia w odniesieniu czynu ciągłego, czas działania sprawcy rozciąga się od pierwszego do ostatniego zachowania, a przedawnienie należy liczyć od daty zakończenia działania lub zaniechania sprawy. W przedmiotowej sprawie jako, iż nie można przyjąć, że obwiniony działał w wykonaniu czynu ciągłego, okres przedawnienia obliczyć należy dla każdego z zarzucanych czynów indywidualnie. Zgodnie z art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat. Wobec powyższego czyny wskazane w punktach od 1 do 7 wniosku o ukaranie radcy prawnego A. G. uległy przedawnieniu, jako że zostały one popełnione kolejno w datach: kwiecień 2015 r., lipiec 2015 r., listopad 2015 r., grudzień 2015 r. luty 2016 r.

Mimo, iż nie można wymagać od radcy prawnego, co do zasady, nieomyślności, to jednak należy wymagać należytej staranności w wykonywanych obowiązkach zawodowych i te kwestie Sąd rozważył w przypadku zarzutów postawionych obwinionemu, które nie uległy przedawnieniu.

Przedawnieniem nie zostały objęte czyny zarzucone obwinionemu w punktach od 8 do 10 wniosku o ukaranie, jednak i w tym przypadku nie można przyjąć, iż obwiniony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych. Czyny zarzucone obwinionemu nie stanowiły zachowań umyślnych, nie doprowadziły do powstania jakiegokolwiek szkody po stronie Gminy Z., a także nie pociągały za sobą nieodwracalnych negatywnych konsekwencji dla obsługiwanej pod względem prawnym Gminy Z.. Uchwały opiniowane były przez obwinionego na podstawie znajomości specyfiki działania Gminy Z., zgodnie z wieloletnią, ukształtowaną praktyką działania Gminy. Ponadto obwiniony nie był proszony przez swojego klienta o to, żeby zakwestionować rozstrzygnięcia nadzorcze wydane odnośnie opiniowanych przez niego aktów Gminy Z., nie jest więc wiadome, czy na skutek takiego środka odwoławczego obwiniony nie uzyskałby dla swojego klienta innego rozstrzygnięcia z uwagi na niejednolite orzecznictwo organów administracji publicznej w trybie instancji, czy w postępowaniu sądowo - administracyjnym. Obwiniony udzielał porad prawnych korzystając ze swojej wiedzy merytorycznej, a wydawane opinie w jego przekonaniu posiadały uzasadnienie w przepisach prawa. Co więcej, zarzuty postawione obwinionemu dotyczą także kwestii, za które nie odpowiadał radca prawnym, a pracownik Gminy Z. przygotowujący projekt uchwały.

Przechodząc do analizy zarzutów dotyczących czynów obwinionego, które w ocenie Sądu nie uległy przedawnieniu wskazać należy jak poniżej.

We wniosku o ukaranie Z. Rzecznika stwierdziła, że w październiku 2016r. w Z. obwiniony zaopiniował pozytywnie pod względem formalno-prawnym uchwałę Rady Gminy nr (...) dnia 27 października 2016r. w sprawie uchwalenia Gminnego Programu Rewitalizacji Gminy Z., która następnie na skutek działań nadzorczych Wojewody (...) została zmieniona.

Sąd ocenił, że sam fakt dokonania zmiany uchwały w trybie nadzorczym nie jest wystarczającym powodem, aby przypisać radcy prawnemu taki akt opiniującemu celowego bezprawnego działania na szkodę klienta. Zmiana uchwały Rady Gminy nr (...) dnia 27 października 2016 r. nie była w ocenie Sądu wymuszona błędem obwinionego w rozumieniu nienależytego wykonywania zawodu radcy prawnego i polegała na usunięciu słowa „gminny” oraz wprowadzeniu poprawki o charakterze merytorycznym, a nie formalno-prawnym. Za kwestie merytoryczne w uchwale obwiniony radca prawny zgodnie z umową świadczenia usług prawnych nie odpowiadał, a wkład merytoryczny -

jak zeznała świadek A. W. (1) - pochodził zawsze od pracownika merytorycznego Gminy Z.. Obwiniony nie był ani zobowiązany, ani uprawniony do badania podczas opiniowania projektów uchwał ich wkładu merytorycznego (poprawności danych, obliczeń, zestawień, informacji). Na skutek tego czynu Gmina Z. nie poniosła żadnej szkody.

We wniosku o ukaranie Z. Rzecznika zarzuciła, że w listopadzie 2016 r. w Z. obwiniony zaopiniował pozytywnie pod względem formalno-prawnym uchwałę Rady Gminy nr (...) dnia 21 listopada 2016r. w sprawie wyrażenia zgody na ustanowienie zabezpieczenia zwrotu środków z przyznanej dotacji i spłaty udzielonej pożyczki przez (...) w (...) sp. z o.o. (...) W. w ramach projektu (...) w formie weksla in blanco, która następnie w trybie rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewody (...) została uznana za nieważną. Sąd uznał, że stwierdzenie nieważności tej uchwały nie spowodowało dla Gminy Z. żadnych konsekwencji. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego i świadka W. A. W. (1), że uchwała jaką zaopiniował obwiniony radca prawny była wymagana przez (...) i została ona podjęta w tej formie przez co najmniej 10 gmin ubiegających się przez to działania o dofinansowanie istotnych dla tych gmin projektów z obszaru ochrony środowiska i gospodarki wodnej. Działanie obwinionego radcy prawnego było więc podjęte na wyraźne zlecenie Gminy Z., zgodnie z przyjętą praktyką w gminach wspólnie ubiegających się o dofinansowanie i przede wszystkim – niezależnie od możliwości zabezpieczenie zwrotu pożyczki wekslem przez gminę – dla dobra klienta. Uchylenie tejże uchwały nie spowodowało żadnej szkody dla Gminy Z.. W pracy radcy prawnego podejmowane są działania maksymalizujące szanse klienta na osiągnięcie żądanego efektu. Radca prawny w tym zakresie oczywiście zawsze musi ocenić, czy dane działanie przyniesie klientowi efekt prawny, jaki chce osiągnąć bez naruszenia przepisów prawa. Opiniując pozytywnie uchwałę obwiniony dawał swojemu klientowi możliwość zawnioskowania o środki finansowe z (...), bez tych działań (...) mógłby odmówić udzielenia dofinansowania na tym etapie, co byłoby pewnie ze szkodą dla Gminy Z.. Niemniej podstawowe znaczenie dla oceny nn. zarzutu ma to, że uchwała ww. była zbędna i nawet gdyby obwiniony jej nie zaopiniował, to sytuacja prawna Gminy Z. nie uległaby zmianie.

We wniosku o ukaranie Z. Rzecznika zarzuciła obwinionemu, że w lutym 2017 r. w Z. zaopiniował pozytywnie pod względem formalno-prawnym uchwałę Rady Gminy nr (...) dnia 13 lutego 2017 r. w sprawie zmiany uchwały Rady Gminy nr (...) z dnia 22 grudnia 2016 r. w sprawie zmian w budżecie Gminy Z. na 2016 rok, która następnie w trybie rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewody (...) została uznana za nieważną. Sąd uznał, że uchwała została przygotowana przez pracownika merytorycznego Gminy Z., który winien mieć niezbędną wiedzę w zakresie uchwał budżetowych, jakim był skarbnik Gminy Z.. Obwiniony zaopiniował uchwałę pod względem prawnym nie mając wiedzy na temat tego, że Wojewoda w trybie nadzoru uznać może takie działanie za niezgodną z prawem zmianę uchwały budżetowej. Ocena prawna obwinionego została zweryfikowana przez organ nadzorczy, który w systemie prawa, jako jedyny jest do tego uprawniony. Sąd dyscyplinarny nie może w tym zakresie wchodzić w kompetencje organu administracji i zobowiązany jest przyjąć to rozstrzygnięcie, jako prawidłowe. Sąd dał jednak wiarę wyjaśnieniom obwinionego i świadka A. W. (1), że uchwała ta miała na celu jedynie zmianę oczywistej omyłki rachunkowej i w ten sposób nie doszło do zmiany uchwały budżetowej po upływie roku budżetowego. Na skutek tego działania obwinionego Gmina Z. nie poniosła żadnej szkody, a wytknięty przez Wojewodę błąd został następnie naprawiony. Obwiniony nie miał też możliwości dokonać poprawy w zakresie rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewody, gdyż nie otrzymał informacji o tym rozstrzygnięciu. Sąd wskazuje, że nie można oczekiwać od radcy prawnego nieomyślności w zakresie świadczonej obsługi prawnej. Radca prawny winien dążyć do naprawienia swojego ewentualnego błędu w sztuce i do usunięcia zagrożenia dla klienta negatywnymi następstwami takiego błędu. W przypadku tejże uchwały takowych negatywnych następstw nie było, a obwinionemu radcy prawnemu nie można przypisać celowego nienależytego działania w przypadku uchwały z nr (...) dnia 13 lutego 2017r.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji orzeczenia.

Łączne koszty postępowania wyniosły 3.000,00 zł. Zgodnie z przepisem art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz na podstawie Uchwały nr 86/ (...) Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, zryczałtowanymi kosztami postępowania obciążona została Okręgowa Izba Radców Prawnych (...) W..

Od niniejszego orzeczenia odwołanie przysługuje stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości w terminie 14 dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem oraz pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia odwołania.